

Драгиња Урошевић

ЖИЧА ИЛИ СЕДАМ ПОРФИРНИХ ЗАСТАНАКА

1.

Корачак по корачак Свети Сава,
корак по корак Стефан Првовенчани,
премеравају даљине и усхит рашке земље,
да на тлу нађу сунчево гнездо,
месечеву колевку,
да поред плахог Ибра
утврде наклон вери отаца,
кнеза Властимира и Немање.

Упитници у духу мудрог и посвећеног
и одговор се чини удаљен
попут звезданих пристаништа.

Али гле: зачудила се трава,
зачудила се липа, дрво древних отаца,
зачудиле се оранице и пашњаци,
зачудила се сеница у лету:
из ведрих облачака паде златна жица.

Ту застадоше духовник и велможа,
више не гргољи ум, бистра река,
одговор се примакао из висина,

из наклоности светаца и арханђела,
можда и самог великог Оца.

Одговор је пао као грумен соли у руку себра,
као златом везени плашт на рамена великаша,
на месту небеске жице зидати
и не застајати под погледом Столова,
под погледом питомина,
да се молитва из пламених зидова
пропне уз време, тешко слутиве степенице.

2.

Узраста у пурпурном пламсају,
усправна ватра коју ветар не дира,
огњена шкољка да је не угасе обилне кише,
свилена утроба под усхитом кгитора,
постојана за хујеве векова,
наклоњена једино народном разбору,
да крстом на куполи додирне стопало Оца,
звоне облуди очешљани у пламне зидове,
наслед одстојања међу Римом и мед Цариградом.

Усправно по разбору рода,
по успаванкама међу тихим зипкама,
прикупља боју од муња,
на ти разговара са громовима,
разиграним ждрепцима међу облацима,
док тихано моле усрдна браћа
за јастуке пуне сна навирућим поколењима.

3.

Седам улазака, седам излазака,
седам порфирних застанака
док лахор пири у свиралу;
ушли принчеви, изашли краљеви
усправном времену уз довратак,
и увек сунчева ружа на домаку,
увек народна присност примакнута,
бистар Ибар недалеко,
са облудима на узглављу воде
шумори о седмовратој Жичи.

Са седам порфирних застанака
у грају народа, у вреву синова,

са правилним потезима, са застранцима,
блиски и даљином блиски сваком потомку,
где јутро, где сезона, где година, где век
раскриљује цветну чашу да распу полен.

Седам порфирних застанака
у времену у коме је дуга сејала злато,
увек по лепом дану,
на узноснике и веселу народну зборованку.

4.

Кад олује у сан Ти зађу,
кад смутне наткриле сводове,
Ти стојиш, храст у бури.
По намисли туђина,
по наопаком уму,
руше Твоје конаке, ризницу разносе,
да се рањена, крвавих зидова
осмехнеш новим неимарима
и затишју после сваког пламена.

У знаку Свете Тројице,
под молитвом, тихом као јагорчевина,
у присенку Оца и Свематере,
увек прибираш род,
матица пчеле у кошници.

Умивена увек изнова дозваном росом
црвена ружо у великим размерама,
вејеш мирисе во времја, тамјана и воска,
да спојиш даљине са присношћу,
прародитеље са засневаним потомцима.

На раскрсници руже ветрова,
на раскрсници река и путева,
снена а будна одупиреш се злу и тирјанству,
за дугин реп замећеш почело.
С Тобом смо засновни и будни,
уз узвинућа Светога Саве
по степеницама духа у дубину и висину,
првог архиепископа ове сржи света,
ове јаве доступне по уму одабранима и инима.

5.

У маково цвеће обучени зидови,
донели сте ми после нежних речи:
отац, мајка, брат, сестра, праг,
други дом у непрекидној светлости,
познање о једности света,
о човеку једнаком у рођењу,
једнаком у трену застанка дисајних органа,
о срцу које је одлучило
да неизоставно запева другу песму
у вечности наданих предела.

Донели сте ми озарену наду
у пчелињим зујем испуњено детињство,
скоро поред прага скромног дома,
да ме други светови, друге вратнице
ставе пред друкчије упитнике
али да никад не заборавим засањану
равнотежу предака и потомака,
као наплавине у високој светлости,
као неутишане речи у изнова поновљеној молитви.